

COLLOQVIVM OCTAVVM

Persōnae: Iūlius, Aemilia, Flōra, Iūlia

Ecce Iūlius et Aemilia in forō Tūsculānō. Forum plēnum est virōrum et fēminārum quī emunt aut vēndunt, in hīs Flōra, puella fōrmōsa, quae rosās vēndit. Aemilia rosās videt.

Iūlius
Iūli! (voc)

Aemilia: “Aspice rosās, Iūli!”

Iūlius: “Quās rosās?”

Aemilia: “Quās illa puella vēndit.” Puellam digitō mōnstrat.

Iūlius puellam aspicit.

Iūlius: “Fōrmōsa est puella.”

Flōra clāmat: “Ecce rosae! Emite rosās!”

Aemilia cum Iūliō adit ad Flōram, quae eōs salūtat: “Salvēte, domine et domina! Aspiciate hās rosās!”

Aemilia: “Ō, quam pulchrae sunt rosae tuae!”

noster -tra -trum
= meus et tuus

Iūlius: “Hortus noster plēnus est rosārum.”

Aemilia: “Sed illae rosae quae sunt in hortō nostrō nōn tam pulchrae sunt quam hae.”

Iūlius: “Neque filia nostra tam pulchra est quam haec puella.”

Aemilia: “Tacē, Iūli! Rosās aspice, nōn puellam!”

Flōra ad Iūlium rīdet. Aemilia nōn rīdet.

Iūlius ūnam rosam sūmit et puellam interrogat: “Quantum est pretium huius rosae?”

Aemilia: “Nōn ūnam tantum, sed multās rosās eme, Iūli!”
Flōra Iūliō et Aemiliae decem rosās ostendit: “Ecce decem
rosae. Pretium hārum rosārum est duo sēstertii tantum.”
Iūlius: “Id magnum pretium nōn est. Ecce duo sēstertii.”
Iūlius Flōrae duōs sēstertiōs dat. Puella nummōs sūmit et Iūliō
decem rosās vēndit. Iūlius rosās sūmit et Aemiliae dat.
Iūlius: “Accipe hās rosās ā virō tuō, qui tē amat, Aemilia!”
Aemilia laeta rosās accipit, et virō suō ōsculum dat.

Iūlius et Aemilia ad villam suam adveniunt et ā Iūliā laetā
salūtantur: “Salvēte, pater et māter!”
Iūlius et Aemilia: “Salvē, Iūlia!”
Iūlia, quae venit ex hortō, decem rosās pulchrās ante sē tenet.
Iūlia: “Ecce rosae. Nōnne pulchrae sunt?”
Aemilia: “Ō, quam pulchrae sunt rosae tuae! Unde sunt illae
rosae?”
Iūlia: “Ex hortō sunt. Accipe rosās, mamma!”
Iūlia Aemiliae decem rosās dat.
Iūlia: “Iam nōn meae, sed tuae sunt.”
Aemilia laeta rosās accipit, et filiae suae ōsculum dat.
Iūlia: “Pretium decem rosārum nōn est ūnum ōsculum, sed
decem!”
Iūlius: “Id magnum pretium est!”
Aemilia rīdet et filiae suae decem ōscula dat.

Iūlius: “Māter tua aliās decem rosās habet. Ecce rosae eius.” Ex lectīcā decem rosās sūmit et Iūliae ostendit. Illae rosae iam nōn tam pulchrae sunt quam in forō, quia in aquā nōn sunt.

Iūlia rosās aspicit et interrogat: “Unde sunt illae rosae?”

Iūlius: “Ex forō Tūsculānō, ubi puella fōrmōsa rosās vēndit.”

Iūlia: “Quantum est pretium illārum rosārum?”

Iūlius: “Duo sēstertii — et ūnum tantum ōsculum!”

Iūlia: “Duo sēstertii? Id est magnum pretium! In hortō nostrō sunt mīlle rosae, quārum pretium nūllum est.”

Aemilia: “Num decem ōscula nūllum est pretium?”

Iūlia: “Cūr pater, quī hortum habet plēnum rosārum, aliās rosās emit ā puellā Tūsculānā? Nōnne rosae hortī nostrī tam pulchrae sunt quam eae quae tantō pretiō in forō emuntur?”

Iūlius Aemiliam aspicit, **quae nōn respondet.**

Iūlius: “Respondē, Aemilia! Iūlia tē interrogat.”

Aemilia: “Sine aquā rosae nōn tam pulchrae sunt...”

Iūlia Iūlium interrogat: “Nōnne filia tua tam pulchra est quam puella quae rosās vēndit?”

Aemilia Iūlium aspicit, **quī nōn respondet.**

Aemilia: “Respondē, Iūli! Iūlia tē interrogat.”

Iūlius: “Filia mea tam pulchra est quam rosa...”

Iūlia: “Num illa puella tam pulchra est?” **Iūlius tacet.**

Aemilia: “Age, sūme rosās meās vīginti, Iūlia, eāsque in aquā pōne!”

Iūlia vīginti rosās sūmit et cum iīs abit.

Iūlius: “Pretium decem rosārum nōn est ūnum ōsculum tantum, sed decem ōscula!”

Aemilia rīdet et Iūliō quoque decem ōscula dat.